

ogsaa paa konstituerebe Embedsmænd saavel som paa dem, hvem et Embedshverv midlertidig er overdraget, men man har ikke anseet det for nødvendigt udtrykkelig at udtale dette i Loven. Til den anden Klasse af mere underordnede Betjente eller Bestillingsmænd, Udkastets § 96, maae formeentlig ikke blot de Personer henføres, der have mere vedvarende Functioner, saasom Politibetjente, Sognefogder, Støvningsmænd, Tolbasistenter og andre lignende Bestillingsmænd (de fast ansatte Retsvidner, Arrestforvarere, Raadstuetjenere o. s. v.), men ogsaa Saadanne, der ved en enkelt Leilighed af den kompetente Autoritet kaldes til Bistand ved Udførelsen af offentlige Forretninger, t. Ex. de af en Foged-, Skifte- eller Auktionsret tilkaldte Retsvidner, jfr. Ib. 9 Juni 1847 § 13. Man har særlig nævnt Tolbasistenterne for derved at antyde, at disse Bestillingsmænd altid skulle henregnes til den heromhandlede Klasse, uden Hensyn til om de maatte have kongelig Bestalling eller ikke, idet der neppe er nogen Grund til at gjøre Forskjel imellem Tolbasistenter med og uden Bestalling, eftersom de dog, hvad deres Forretninger angaar, ganske maae stilles i Klasse med hverandre. Imellem de i § 94 og de i § 96 omhandlede Embeds- og Bestillingsmænd staae paa en Maade de i § 95 omhandlede militaire Personer, Skildvagter, Patrouiller og deslige. Paa den ene Side kunde det synes, at disse Personer ifølge Charakteren af deres Stilling og Functioner nærmest maatte være at sammenligne med de underordnede Bestillingsmænd, Politibetjente o. s. v.; paa den anden Side gjør imidlertid den Betragtning sig gjældende, at der vel kan være nogen Grund til at tillægge dem en ved noget strengere Straffebestemmelser mere kvalificeret Bestyttelse, forsaavidt. Saadant muligt kan bidrage til at forebygge Sammenstød, som lettelig kunde have blodige Følger, saavel som til at afholde de Militaire fra at gribe til deres Vaaben imod Angriberne, i Bevidstheden om, at disse ville blive undergivne en strengere Straf. Kommissionen har derfor foreslaaet at anvende Straffebestemmelserne i § 94 paa Opsætsighed mod Skildvagter m. v., idet man dog tillige, ifølge den først antydede Betragtning, har troet

at burde foreslaae, at Straffen efter Omstændighederne skulde kunne nedsættes, endog ikke saa ganske ubetydeligt, under den i § 94 for Vold mod Embedsmænd bestemte Strafs Minimum.

Det er, som allerede antydet, kun for Modstand imod Embedsmænd og deslige Personer i deres Embedsgjerning, for Vold eller Fornærmelser under eller i Anledning af samme, at de i §§ 94—97 givne Straffebestemmelser skulle komme til Anvendelse, og dette er formeentlig tilstrækkelig tydeligt betegnet, navnlig i § 94, hvortil §§ 96 og 97 forsaavidt henviser. Forsaavidt en Embedsmand skulde tiltage sig en Embedsmyndighed, som han slet ikke har, eller gaae udenfor Grændserne af sin Embedsmyndighed i Almindelighed, bliver der vistnok ikke Tale om nogen Forpligtelse for Borgeren til at adlyde hans Befalinger eller respectere ham som Embedsmand, men særligt at betegne dette, paa anden Maade end slet er i Udkastets § 94 ved at accentuere, at Opsætsigheden skal være viist imod Embedsmanden under Udførelsen af hans Embedsgjerning, turde være overflødig og let kunne fremkalde Tvivl, saavist som det i det practiske Liv stundom kan være forbundet med Vanskelighed at drage Grændsen mellem en Overskridelse af Embedsmyndigheden, der er begrundet i en urigtig Anvendelse af denne, uden at Embedsmanden dog overskrider de almindelige Grændser for samme eller tiltager sig en Myndighed af en ganske anden Art, end den han har, og en Overskridelse af den sidstnævnte Bestaaenhet, hvorfor Meget i saa Henseende maa overlades til Domstolenes Afgjørelse. Fastholdes maa det nemlig, at den Omstændighed, at en Overrighedsbefaling eller en Embedshandling i det enkelte Tilfælde maatte være i Realiteten urigtig, selvsølgelig ikke kan fritage Borgerne for foreløbig at adlyde den første eller respectere den sidste, hvorimod de maae være henviste til at klage over samme paa rette Maade (jfr. og Grundlovens § 77). Noget Andet er det, at den Omstændighed, at Embedsmanden har handlet i høi Grad urigtigt og ved sin urigtige Udsærd har givet mere eller mindre Anledning til den imod ham viste Opsætsighed, bør tages væsentlig i Betragtning ved Straffens Bestemmelse i det enkelte Tilfælde; der kan endog i